

dlení a zda proto nastala ujednaná ztráta lhůt. Žalobce tvrdil v žalobě, že žalovaná dosud žádné splátky nezaplatila, ač byla žalobcem opětovně o zaplacení opomenuta. Když žalovaná proti tomu namítla a složenkami poštovní spořitelny dokazovala, že splátky dosud splatné zapravila, ba o 40 Kč přeplatila, změnil žalobce svůj přednes a tvrdil, že žalovaná nedodržela splátky po podání žaloby a proto že nastala ztráta lhůt. Tím změnil svůj původní přednes tak, že ztráta lhůt nastala pro nedodržení lhůt splatných po podání žaloby, nikoliv pro nedodržení lhůt splatných před podáním žaloby. Odvolací soud neshledal nutným jednati o tomto tvrzení žalobcově, poněvadž žalobce zažaloval celou pohledávku z důvodu nastalé ztráty lhůt před podáním žaloby, kdežto tvrzení, že ztráta lhůt nastala teprve za sporu, jest okolností, pro kterou žalobce žalobu nepodal a samozřejmě ani podati nemohl. Tento názor je právně mylný. Platí tu předpis § 406 c. ř. s., podle něhož lze odsouditi k plnění i tehdy, stalo-li se dospělým aspoň do vydání rozsudku v první stolici. Okolnost, že dospělost nastala opomenutím žalované až za sporu, jež mohlo žalobcem teprve za sporu býti uplatněno, nemá významu pro rozhodnutí ve věci samé, nýbrž po případě pro rozhodnutí o útratách. Pro rozhodnutí ve věci samé stačí, nedodržela-li žalovaná skutečně splátky splatné po podání žaloby, neboť byl žalobní nárok v době vynesení rozsudku soudu první stolice dospělý. Kdyby žaloba musela býti přes to zamítnuta jen z tohoto důvodu, že žalobní nárok nebyl ještě dospělým v době podání žaloby, byl by žalobce nucen podati novou žalobu. Zamezení takové zbytečné množení sporů, jest právě účelem předpisu § 406 c. ř. s. Výtku dovolatele, že mělo býti učiněno zjištění o jeho tvrzení, že nebyly dodrženy lhůty splatné po podání žaloby, jest proto opodstatněna.

Čís. 14551.

Žaloba podle § 523 obč. zák. přísluší vlastníku proti každému rušiteli; nezáleží na tom, že rušitel jednal v zastoupení a zájmu třetího na základě jím domněle vydrženého práva.

(Rozh. ze dne 20. září 1935, Rv I 2057/33.)

Proti žalobě podle § 523 obč. zák. domáhající se uznání, že žalovaným nepřísluší služebnost cesty po pozemcích žalobců namítli spolužalovaní Rudolf a František K-ovi, že si neosobovali této služebnosti, poněvadž po pozemcích žalobců jezdili z příkazu žalované Marie K-ové, jež ostatně služebnost cesty na pozemcích těch vydržela. P r v ý s o u d nevyhověl žalobě, pokud směřovala proti žalovaným Rudolfu a Františku K-ovým, jinak jí vyhověl, vzav za prokázáno, že Marie K-ová tvrzenou služebnost nevydržela. D ů v o d y: Žalovaní popřeli, že by si byly kdy služebnost nějakou osobovali a tvrdili, že, pokud přejeli, přejeli z příkazu své matky a pro její prospěch. Již z pojmu služebnosti, která má sloužiti jen určitému objektu a nikoliv osobě, dá se usuzovati, že žalovaní tito neměli úmyslu nabýti služebnosti. Žalovaní sice po pozemcích přejeli, ale žaloba sama tvrdí, že byla to jen žalovaná Marie K-ová, která prohlásila při konání obecní komise, že se vždy tak jezdilo. Spolužalovaní neprojevili, že by si služebnost kdy byly osobovali a proto

není žaloba proti nim odůvodněna. Nemůže proti nim býti rozhodnuto, že jim přísluší služebnost, když si ji nikdy neosobovali a žalobci sami to netvrdili. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby i proti Rudolfu a Františku K. D ů v o d y: Žalobou zápůrčí může býti stihán i ten, kdo vlastnictví druhého rušil určitým neoprávněným způsobem, sobě však z toho neosobuje práva služebnosti. Naproti tomu může býti žalován také ten, kdo sám do vlastnictví druhého nezasáhl, avšak protiprávní zásah osoby třetí schvaluje, když dle poměrů, ve kterém jest k této třetí osobě, dlužno za to míti, že si tento její zásah na vlastní držbu počítá (viz rozh. čís. 3474 sb. z. a n.). Tak tomu jest v daném případě. Žalovaní František a Rudolf K-ovi, synové žalované Marie K-ové, sami udávají, že si služebnost chůze a jízdy přes pozemky neosobují a pakliže přes tyto pozemky přešli, učinili tak pouze z příkazu prvžalované Marie K-ové, která služebnost jízdy si právem osobuje, poněvadž ji vydržela. Přiznávají tím, že jízdu podnikli k příkazu své matky, která si služebnost tuto osobuje, že tudíž zásah podnikli pro osobu, která si zásah jejich na vlastní držbu počítá. Osobovali si proto tuto služebnost pro Marii K-ovou a zasáhli, ježto Marii K-ové služebnost jízdy nepřísluší, bezprávně do vlastnických práv žalobců k pozemkům čís. kat. . .

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalobcové jako vlastníci pozemku brání se proti dovolatelům žalobou negatorní proto, že tito si osobují služebnost přejížděti trakařem přes pozemek ten. Žaloba taková přísluší vlastníku proti každému takovému rušiteli bez rozdílu, zda zásah do vlastnictví podniká pro sebe ve vlastním zájmu, či zda jedná v zastoupení někoho třetího a v zájmu jeho. Dovatelé namítali společně se žalovanou Marií K., že tato nabyla tvrzeného práva vydržením a navrhli také zamítnutí žaloby. Ve skutečnosti, že na základě tohoto domnělého práva rušební čin skutečně vykonali, jest osobování si služebnosti, jak je ustanovení § 523 obč. zák. předpokládá a nesejde na tom, že dovolatelé proti této skutečnosti něco opačného prohlašují. Se zřetelem na toto stanovisko dovolatelů je odůvodněna obava, že by i nadále z příkazu matčina neb v jejím zájmu tvrzenou služebnost vykonávali.

Čís. 14552.

Použití výhody zákona podle § 4 odst. 2 zák. čís. 34/34 Sb. z. a n. vztahuje se i na ty, kdož provozovali živnost jako veřejní společníci firmy (veřejné obchodní společnosti).

(Rozh. ze dne 20. září 1935, R II 351/35.)

P r v ý s o u d zamítl návrh povinných společníků zatím již vymazané firmy J. V. a J. K., elektrotechnická továrna v K., Josefa, Vladimíra a Jindřicha K., by jim byl povolen odklad exekuce podle zákona čís. 34/34 sb. z. a n. a vl. nař. čís. 260/34 sb. z. a n. na dobu po 31. prosinci 1935. D ů v o d y: Jmenovaná firma odhlásila před podáním žádosti